

og bekostes ved Radiolytternes Foranstaltning, blot at Anlægets Ejer er pligtig at finde sig i Apparaternes Anbringelse, medens det for de sidstnævnte Anlægs Vedkommende bør være Ejerenes Sag at bekoste den ommeldte Anbringelse. Udvalget har i denne Forbindelse henledet Opmærksomheden paa den tilsvarende Sondring, der gælder, for saa vidt angaar elektriske Stærkstrømsanlæg, jfr. Bestemmelsen i § 3 i Lov Nr. 77 af 19. April 1907, hvorefter det paahviler Ejeren af Anlæg, der kan medføre Fare for anden Mands Ejendom eller udsætte Driften af andre allerede bestaaende Virksomheder for Forstyrrelser, at bekoste fornødne Sikkerhedsforanstaltninger, saafremt Faren eller Forstyrrelserne herved kan undgaas. Yderligere har Udvalget henvist til, at der allerede fra Kommunernes Side rundt omkring i Landet er udvist Forstaaelse af disse Bestræbelser for at sikre Radiolytterne imod Forstyrrelser, idet talrige kommunale Vedtægter for Elektricitetsforsyningen ude i Provinsen som Betingelse for Strømlevering har paalagt Ejere af ikke alene nye, men ogsaa bestaaende Stærkstrømsanlæg at gøre disse støjfri.

I de fremsendte Reglementsbestemmelser har Udvalget undtaget Svagstrømsanlæg (Telegraf- og Telefonanlæg) under Hensyn til, at disse Anlæg er i Hænderne paa Statsinstitutioner eller koncessionerede Selskaber under Statstilsyn, som maa formodes i saa vid Udstrækning som muligt at ville foretage effektive Foranstaltninger til Forhindring af Forstyrrelser, og af samme Grund har et Mindretal inden for Udvalget yderligere undtaget elektriske Baner og Sporvejsanlæg.

Ministeriet har ikke ment her at kunne følge Udvalget, idet man er af den Opfattelse, at en Lovgivning paa dette Omraade bør omfatte samtlige elektriske Anlæg, dels fordi Grænsen imellem Stærkstrøms- og Svagstrømsanlæg er ret udflydende, dels fordi Støjen fra mange Svagstrømsapparater (som Røntgen- og Teslaapparater m. m.) er i høj Grad generende og ofte lige saa let lader sig bortskaffe som Støjen fra Stærkstrømsanlæg, dels endelig, fordi der — hvad navnlig gælder de store Telefonselskaber — bør være en Mulighed for at kunne paabyde ogsaa disse at anvende visse støjdæmpende Foranstaltninger, naar saadanne Foranstaltninger vil kunne udføres paa en simpel Maade og for en ringe Udgift. Af samme Grund har Ministeriet ment, at der ogsaa burde skabes Mulighed for Anvendelsen af Lovens Bestemmelser paa elektriske Baner, Sporveje og Trolleyomnibusser.

Bortset fra de ovenfor angivne Afvigelser har Ministeriet i det store og hele baseret nærværende Lovforslag paa de fra Udvalget modtagne Udkast, kun at man har anset det for rettest at optage Reglementsbestemmelserne i selve Lovforslaget for derigennem at give Rigsdagen Lejlighed til at tage Stilling til de paagældende Bestemmelser.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal i øvrigt bemærkes følgende:

Til §§ 1—3.

Som ovenfor anført sonder Lovforslaget imellem Anlæg m. v., der tages i Brug *efter* Lovens Ikrafttræden, Forslagets § 1, og tilsvarende Anlæg, der allerede er taget i Brug, *inden* Loven er traadt i Kraft, Forslagets § 2.

Medens det for de førstnævnte Anlægs Vedkommende paahviler Ejeren eller Brugeren paa egen Bekostning at træffe de til Afværgelse eller Formindskelse af Forstyrrelserne virksomme Foranstaltninger, er Ejeren eller Brugeren for de sidstnævnte Anlægs Vedkommende kun pligtig at træffe saadanne Foranstaltninger, hvis der fra anden Side — herunder ogsaa eventuelt fra Radiospredningsfonden — stilles Sikkerhed for Betalingen af de dermed forbundne nødvendige Omkostninger. Det skal herved bemærkes, at man forudsætter, at det ved Fornyelser, af bestaaende Anlæg f. Eks. gennem Udskiftning af Motorer, er Lovens § 1, der kommer til Anvendelse.

Som det vil ses af Forslaget, kan der for de førstnævnte Anlægs Vedkommende kun meddeles Dispensation, hvis disse ikke kan gøres forstyrrelsesfrie med rimelig Bekostning, eller deres Nyttевærdi derved i væsentlig Grad vil blive nedsat — alt saafremt Anlægget benyttes i Velfærds- eller Samfundsøjemed eller er af væsentlig økonomisk Betydning for paagældende Virksomhed.

For de sidstnævnte Anlægs Vedkommende, hvor Udgifterne ved de støjdæmpende Foranstaltninger altsaa ikke skal bæres af Ejeren eller Brugeren, kan Ejeren eller Brugeren fritages for at træffe de ommeldte Foranstaltninger, hvis Anlæggets Nyttевærdi efter Elektricitetskommissionens Skøn derved i væsentlig Grad forringes.

Som det endvidere vil ses, kræves det, at en eller flere Radiolyttere har kunnet paavise, at de paagældende Anlæg virker forstyrende for Radiomodtagning. Denne Bestemmelse tilsigter at sikre imod, at Klager rejses paa et alt for løst Grundlag; paa den anden Side maa formentlig en almindelig